

РЕШЕНИЕ

№ 190

гр. Ямбол, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Галина Ив. Вълчанова Люцканова
Яна В. Ангелова

при участието на секретаря Ц.Х.Г.

като разгледа докладваното от Яна В. Ангелова Въззивно гражданско дело № 20232300500033 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на МБАЛ „Св. Пантелеймон- Ямбол“ АД гр. Ямбол, представлявано от изпълнителния директор д-р П.Г.Д., подадена чрез пълномощник-адв. Ст. Т. от АК- Ямбол, против Решение № 598/17.11.2022г на Ямболски районен съд, постановено по гр.д.№ 3865/2021г. по описа на същия съд, в частта, с която МБАЛ „Св. Пантелеймон- Ямбол“ гр. Ямбол, ЕИК 128501598 е осъдена да заплати на Д. З. К., ЕГН *****, на основание чл. 221, ал.5 от ТЗ сумата от 12 595.85 лева, представляваща дължимо нетно възнаграждение в качеството ѝ на член на Съвета на директорите за периода м.октомври 2019г.- м. април 2020г. вкл., ведно със законната лихва от датата на исковата молба- 14.12.2021г. до окончателното изплащане, както и в частта относно присъдените на ищцата разноси по делото в размер на 1593.00 лева.

Оплакването на въззивника е за неправилност и необоснованост на решението на първата инстанция в обжалваната му част, като постановено в противоречие с материалния закон и събраните по делото доказателства. Излага се, че при постановяване на съдебния си акт първоинстанционният съд неправилно е приел, че на ищцата се дължи възнаграждение за процесния период, с мотив, че тя е имала правото да получи възнаграждение на основание разпоредбите на новоприетия към началния момент на претенцията Закон за публичните предприятия и е приел, че разпоредбите на този закон са породили право за държавните служители- членове на управителни органи на търговски дружества-публични предприятия,

да получават възнаграждение, в случаите, когато не им е възложено управлението. При безспорно установено, че ищцата е била държавен служител и едновременно с това и член на Съвета на директорите на дружеството, на който не е възложено управление през периода, който претенцията обхваща, въззивникът счита, че дружеството няма задължение да и заплаща възнаграждение за претендирания период и в този смисъл неправилно са разтълкувани и приложени от първоинстанционния съд разпоредбите на ЗПП, ППЗПП и вложеният от законодателя смисъл в тях. Сочи се, че въпреки че ЗПП е предоставил правната възможност на членовете на управителни органи, които са и държавни служители, да получават възнаграждение за тази си дейност, тази възможност е била принципна и без конкретен израз, т.к. законът не съдържа регламентацията относно това в какви размери и при какви условия е следвало да бъде определен размерът на това възнаграждение, предвид на това, че ППЗПП е приет в един по-късен момент- през м. май 2020г. Поради това счита, че задължението на дружеството- публично предприятие, е било предпоставено от приемането на конкретни критерии, въведени впоследствие с ППЗПП, които да служат като база за определяне на размера на тези възнаграждения. За времето от приемане на ЗПП до приемане на ППЗПП, което обхваща и ищцовата претенция, разпоредбата на ЗПП е била в „латентен вид“, т.е. без реално практическо значение, с оглед липсата на конкретни критерии, по които този размер да бъде определен. Според въззивника правото на държавните служители да получават възнаграждение, е получило конкретен израз и измерения едва с приемането на Правилника за прилагане на закона за публичните предприятия, приет през м. май 2020 год., тъй като същият съдържа разпоредби относно критериите и методиката, по които следва да бъде определено възнаграждението на членовете на управителни органи на публични предприятия, а до момента на влизане в сила на Правилника националното ни законодателство не е съдържало каквито и да било правила за определяне на тези възнаграждения. Позицията се и на това, че разпоредбите от ППЗПП, съдържащи регламентация за начина на определяне на възнаграждението, нямат обратно действие, а се прилагат от момента на влизането му в сила. В подкрепа на тези си доводи въззивникът сочи, че не е било взето решение на ОС на акционерите на дружеството за изплащане на възнаграждения, определени като размер по реда на ППЗПП на ищцата за периода на ищцовата претенция, като се твърди, че не е имало практическа възможност за това, т.к. методиката, съдържаща критериите за определяне размерите на възнагражденията и заложената в ППЗПП, е използвана като база за определяне на тези възнаграждения, считано от приемане на Правилника и се използва като такава основа и към настоящия момент. Въззивникът оспора като неправилен извода на решаващия съд относно начина, по който следва да бъде определен размера на възнаграждението на ищцата, което е счел че и се дължи такова в съответствие с предходно решение на ОС на акционерите в дружеството, взето на 11.04.2018г. В тази връзка се излага, че посоченото решение на ОС от 2018г. не касае членовете на Съвета на директорите, които са и държавни служители и няма за предмет определяне на възнаграждение за тях, т.к. към онзи момент тези служители не са имали такива права изобщо по силата на закона. Решението на ОС на акционерите за заплащане на възнаграждение е взето на основание разпоредбите на Търговския закон,

които са действали и към 2018г., но то се е отнасяло за тези членове на управителните органи на дружеството, които не са били държавни служители и на които не е било възложено управлението, а ищцата не е била сред тях към онзи момент. Според въззивникът, ППЗПП е правилник по приложението на нормативен акт, какъвто е ЗПП, поради което и предмет на регламентацията от негова страна е практическото приложение на конкретните законови разпоредби, приети единствено и само във връзка с функционирането на публичните предприятия, като образувания със специфичен правен статут, поставящ ги в положение, което съществено се различава от този на търговските дружества по Търговския закон, вкл. и тези от тях, които са с държавно участие. В този смисъл разпоредбите на ТЗ следва да се прилагат в конкретния случай само по отношение на общите правила, но не и към конкретните такива, защото отношението на ЗПП към ТЗ е отношение на специален към общ закон. По тези съображения се моли за отмяна на решението на ЯРС в обжалваната му част и за постановяване на ново решение от окръжния съд, с което предявеният иск да бъде отхвърлен, с присъждане на разноските пред двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263 ГПК въззиваемата страна Д. З. К., чрез пълномощникът си адв. В. К. е депозирал писмен отговор, с който е оспорила въззивната жалба по подробно изложени съображения, споделящи мотивите на районния съд. Поддържа се, че правото на въззиваемата К. като член на СД на МБАЛ „Св. Пантелеймон“ АД гр. Ямбол да получава възнаграждение, е възникнало с приемането на §7 от ПЗР на ЗПП, който изменя чл.7, ал.3 от ЗДсл., обн. ДВ бр.79/08.10.2019г., т.е. от м.октомври 2019г. и по време на действието на решението на ОС от 11.04.2018г., съгласно което членовете на СД, на които не е възложено управлението, получават възнаграждение в размер на две средни месечни работни заплати в лечебното заведение, но не повече от петкратния размер на минималната работна заплата, при което ЯРС правилно е определил размера на дължимото се на ищцата възнаграждение. Настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната му част като правилно и законосъобразно, нестрадащо от посочените във въззивната жалба пороци, с присъждане на разноските пред въззивната инстанция.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован, не изпраща законен или процесуален представител. В депозирана по делото писмена молба от пълномощника на въззивната страна въззивната жалба се поддържа изцяло по съображенията, изложени в нея.

В съдебно заседание въззиваемата Д. К. чрез процесуален представител-пълномощник настоява за постановяване на решение, с което първоинстанционното решение да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно, по съображения, изложени в отговора на въззивната жалба. Поддържа се искането за присъждане на разноски, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

Воззивната жалба е процесуално допустима, като подадена от легитимирана страна и в срока по чл.259, ал.1 ГПК, поради което може да се разгледа по същество.

ЯОС, след като извърши преценка на събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството пред районния съд е образувано по предявен от Д. З. К. против МБАЛ „Св.Пантелеймон- Ямбол“ АД– гр. Ямбол осъдителен иск с правно основание чл. 221, т.5 от ТЗ, за осъждане на ответното дружество да ѝ заплати сумата от общо 17 000 лв., представляващи неизплатено дължимо нетно възнаграждение на ищцата в качеството ѝ на член на СД за периода октомври 2019 г. – април 2020 год. /съгласно уточняваща молба вх. № 3736 от 17.03.2022г./, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както и направените разноси по делото.

В исковата молба ищцата е поддържала, че за периода 11.04.2018 – 08.12.2021 год. е изпълнявала длъжността член на СД в ответното АД. Съгласно устава на дружеството членовете на СД, на които не било възложено управлението получавали възнаграждение в размер на две средномесечни брутни работни заплати в дружеството. На проведено на 11.04.2018г. Общо събрание на акционерите на ответното дружество, на основание чл.17, т.4 от Устава, по т.3 от дневни ред, е взето решение, съгласно което ОС определя възнагражденията на членовете на СД, на които няма да бъде възложено управлението, в размер на две средни месечни работни заплати в лечебното заведение, но не повече от петкратния размер на МРЗ, установена за страната за съответния месец. Ищцата се позовава на настъпили в последствие изменения в ЗПП и ППЗПП, с които е променен режима на изчисляване на възнаграждението на членовете на СД. На 16.02.2021 год. ОС на АД е взело ново решение за определяне на възнагражденията на членовете на СД, съобразно настъпилите изменения в законодателството. Въпреки взетите решения от ОС на акционерите и подробната нормативна уредба в ППЗПП, ответникът отказал да изплати на ищцата възнаграждение за исковия период. По твърдения на ищцата дължимото ѝ се и неизплатено възнаграждение за процесния период е в общ размер на 17 000 лв. или по 2428.57 лв. месечно нетно възнаграждение /3150.00 лева брутно месечно възнаграждение/.

С подадения в срока по чл.131 отговор на исковата молба ответникът е оспорил предявения иск като неоснователен. Поддържал е, че за периода от м. октомври 2019г. до м.април 2020г., съгласно уточняваща молба вх. № 3736 от 17.03.2022г. на ищцата, възнаграждение на същата не се дължало, тъй като правото на държавни служители-членове на управителни органи на публични предприятия, е възникнало с приемането на ЗПП, но то е получило конкретен израз и измерения едва с приемането на ППЗПП, т.е. през м. май 2020г. Според ответника това е така, тъй като до 05.05.2020г., когато е влязъл в сила ППЗПП, националното законодателство не е съдържало ясен и точен критерии за определяне на тези възнаграждения. Едва с приемането на Правилника, са установените критериите и методиката, по които следва да бъде определено възнаграждението на членовете на управителните органи на публични предприятия. Ответникът поддържа в отговора на исковата молба, че ППЗПП не придава обратно действие на разпоредбите, съдържащи регламентацията относно начина на определяне на този вид възнаграждения, т.е. следва да се прилага считано от влизането му в сила.

Освен това, ответникът твърди, че преценката за заплащане на възнаграждение е

изцяло в компетентността на ОС на акционерите в дружеството. В случая такова решение на ОС на акционерите, прието след влизане в сила на ППЗПП, съгласно което да се изплащат възнаграждения на членовете на СД със задна дата, вкл. и за периода от м.октомври 2019г. до м. април 2020г. не било взето.

Фактическата обстановка по делото не е била спорна между страните и същата правилно е разкрита от районния съд.

Не е имало спор между страните, че ищцата Д. З. К. през процесния период от м. октомври 2019г. м. април 2020г. вкл. е била член на Съвета на директорите на Многопрофилна болница за активно лечение „Св. Пантелеймон- Ямбол“ гр. Ямбол, което се установява и от приетия по делото Протокол от извънредно ОС на акционерите на ответната болница от 11.04.2018г., на което ищцата е избрана за член на СД /решение по т.1 от протокола/. На същото общо събрание, по т.3 от дневния ред, е прието решение, съгласно което се определя възнаграждение на членовете на СД, на които няма да бъде възложено управлението, в размер на две средномесечни работни заплати в лечебното заведение, но не повече от петкратния размер на минималната за страната месечна работна заплата, установена за страната за съответния месец, в съответствие с Наредба № 9/2000г. за условията и реда за провеждане на конкурс за възлагане на управлението на лечебни заведения по ЗЛЗ, като е прието, че членовете на СД, на които не е възложено управлението могат да получават въпросното възнаграждение, в случаите, в които това не противоречи на императивните разпоредби на нормативен акт.

На 16.02.2021г., видно от представеният по делото протокол, е било проведено извънредно общо събрание на акционерите на ответната болница, на което е взето решение по т.1 от дневния ред, съгласно което се определя възнаграждение на членовете на Съвета на директорите, по реда на чл. 56, ал.13 и т.8 от забележките към приложение 2 към чл. 56, ал.2 от ППЗПП.

С решение на ОС на акционерите от 08.12.2021г. ищцата е освободена като член на Съвета на директорите на ответното АД.

От приложеният по делото Устав на ответната болница- АД /чл.17, т.4/, се установява, че определянето на възнаграждението на членовете на Съвета на директорите, на които няма да бъде възложено управлението, е в правомощията на ОС на акционерите.

Правилно решаващия съд при постановяване на ревизириания съдебен акт не е коментирал представената от ищцата нотариална показан, тъй като същата не е относима към процесния период. Поради същата причина правилно не са обсъждани от първоинстанционния съд представените от ответника писмени доказателства- фишове за начислени възнаграждения на ищцата и платежни нареждания, сочещи на извършени плащания на ищцата за период, следващ въведения от ищцата исков период.

Във връзка със спора между страните и в подкрепа на твърденията си, ищцата е представила, а съдът е приел копие от Писмо изх. № 26-00- 2242/13.07.2021 год. на МЗ, с което на изпълнителните директори и управителите на търговските дружества с над 50 %

държавно участие в капитала, е указано, че правото на правото за получаване на възнаграждения та членове на СД на публични предприятия възниква с приемане на ЗПП, с §7 от ПЗР на който се изменя чл.7, ал.3 от ЗДСл, обн.ДВ, бр.79 от 08.10.2019г.

По делото са изслушани три заключения- едно основно и две допълнителни, на вещото лице Бою Боев, извършило назначената съдебно- счетоводна експертиза. В заключението си вещото лице е предложило три варианта на изчисления на възнагражденията на членовете на съвета на директорите в ответното АД, в т.ч. и на ищцата. Вариант 1 е съобразен изцяло и единствено с критериите заложи от законодателя в чл. 56 от ППЗПП, като съобразно него възнаграждението на ищцата за исковия период е определено в брутен и нетен размер. Вариант 2 от заключението на вещото лице е съобразен с критериите на чл. 56 от ППЗПП и решението на ОС от 16.02.2021г. и е посочено възнаграждението на ищцата в брутен и нетен размер. Във Вариант 3 от заключението си вещото лице е извършил изчисления за възнаграждението на ищцата като член на СД в съответствие с критериите, заложи в решение на ОС от 11.04.2018г. в брутен и нетен размер. В допълнително заключение към експертизата вещото лице е посочило нетния размер на възнагражденията на ищцата за процесния период по трите предложени варианта, като е отчетло ползваните от нея отпуски поради временна неработоспособност през месеците февруари и март 2020г.

Видно от заключенията на вещото лице, за периода от м. октомври 2019г. до м.април 2020г. на ищцата не е начислявано и не е изплащано възнаграждение като член на СД на АД.

При постановяване на съдебното решение съдът е възприел предложението от вещото лице трети вариант от заключението, в който възнаграждението на ищцата като член на СД е определено с Решението на ОС на акционерите от 11.04.2018г. и Наредба №9/2000г. в нетен размер, съгласно заявеното с исковата молба и при отчитане на ползвания от ищцата отпуск поради временна неработоспособност през месеците февруари и март 2020г..

При тази фактическа обстановка, районният съд е постановил обжалваното решение, с което предявения иск с правно основание чл.221, т.5 от ТЗ е уважен частично, като ответника МБАЛ „Свети Пантелеймон- Ямбол“ АД- гр. Ямбол е осъден да заплати на ищцата Д. З. К. сумата от 12 595.85 лв., представляваща дължимо нетно възнаграждение в качеството ѝ на член на Съвет на директорите за периода м. октомври 2019– м. април 2020 год. вкл., в едно със законната лихва от датата на исковата молба– 14.12.2021г. до окончателното изплащане на сумата. Исковата претенция за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 17 000 лв. е отхвърлена като неоснователна. Съобразно изхода на спора районният съд се е произнесъл и по разноските на страните.

Против постановеното решение в частта, с която съдът е отхвърлил предявения иск, не е постъпила въззивна жалба и същото е влязло в законна сила.

За да постанови този резултат, първоинстанционният съд е приел, че за процесния период ищцата е била член на СД на ответното акционерно търговско, за което между

страните не е бил налице спор и тъй като ищцата не е било възложено управлението, определянето на нейното възнаграждение е било от компетентността на ОС на акционерното дружество, съгласно чл.221, т.5 ТЗ. Приел е, че правото на възнаграждение на държавни служители, членове на СД, в която категория попада и ищцата, е възникнало с приемането на ЗПП /обн. ДВ. бр.79/08.10.2019 год./- чл.21, ал.3 от ЗПП, като в същия брой е обнародвано и изменение на чл.7, ал.3 от ЗДСл., предвиждащ също правото на такова възнаграждение. Приел е, че по-късното приемане на ППЗПП, а именно през м. май 2020г., в разпоредбата на чл.56 от който е разписан конкретния механизъм и критерии за определяне размера на възнаграждения, не може да се тълкува в ущърб на ищцата. Решаващият съд е приел, че след избиране на ищцата за член на СД е било взето решение на 11.04.2018г. от компетентен за това орган- ОС на акционерите на ответното акционерно дружество, за изплащане на възнаграждения на членовете на СД, в съответствие с Наредба № 9/2000г. за условията и реда за провеждане на конкурси за възлагане на управлението на лечебните заведения по ЗЛЗ, като възнаграждението може да се получи в случаите, в които това не противоречи на императивна правна норма. Забраната за получаване на възнаграждение е отпаднала с приемане на ЗПП и изменението на чл.7, ал.3 от ЗДСл. Районният съд е приел, че до приемане на ППЗПП начинът, по който се определят възнаграждението на членовете на Съвета на директорите, на които няма да бъде възложено управлението, е бил регламентиран в Наредба № 9/2000г. за условията и реда за провеждане на конкурси за възлагане на управлението на лечебните заведения по ЗЛЗ.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта– в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Правилно предявения иск е квалифициран от първоинстанционния съд като такъв с правно основание чл. 221, т.5 от ТЗ.

По делото е установено и няма спор, че ищцата Д. З. К. през периода от м. октомври 2019г. до м. април 2020г. вкл. е била член на СД на ответното акционерно търговско дружество, чиито предмет на дейност е осъществяване на болнична помощ. Органи на управление на дружеството, съгласно устава на същото и Търговския закона са Общото събрание на акционерите и Съвет на директорите.

Съгласно разпоредбата на чл.221, т.5 от ТЗ определянето на възнаграждението на членовете на съвета на директорите, на които няма да бъде възложено управлението, включително правото им да получат част от печалбата на дружеството, както и да придобият акции и облигации на дружеството, е от компетентността на общото събрание на акционерите. В този смисъл е и разпоредбата на чл.17, т.4 от Устава на ответното дружество, съгласно който общото събрание на акционерите избира и освобождава членовете на съвета на директорите и определя възнаграждението на членовете на съвета на директорите, на които няма да бъде възложено управлението.

В настоящия случай ищцата е избрана за член на Съвета на директорите на ответното акционерно дружество на 11.04.2018г. На същата дата Общото събрание на акционерите е взело решение, като е определило възнаграждението на членовете на съвета на директорите, на които няма да бъде възложено управлението, в размер на две средни месечни работни заплати в лечебното заведение, но не повече от петкратния размер на минималната месечна работна заплата, установена за страната за съответния месец, в съответствие с чл.16 от Наредба от 26.06.2000г. за условията и реда за провеждане на конкурси и възлагане на управлението на лечебни заведения по ЗЛЗ, издадена от Министъра на здравеопазването, като получаването на определеното от общото събрание на акционерите възнаграждение може да се получи под условие, че не противоречи на императивни разпоредби на нормативен акт.

Към момента на избора на ищцата за член на СД на ответното акционерно дружество- 11.04.2018г. с разпоредбата на чл.7, ал.3 от Закона за държавния служител, е била въведена забрана за получаване на възнаграждение на държавни служители- членове на съвета на директорите, на които не е било възложено управление, каквото качество е имала ищцата.

Тази забрана е отпаднала с приемането на Закона за публичните предприятия, обн. ДВ. бр.79 от 8 октомври 2019г. Разпоредбата на чл. 21, ал.3 от този закон предвижда, че представителите на държавата в органите за управление и контрол на публичните предприятия имат правата, задълженията и отговорности като останалите членове на органите за управление и контрол, включително правото да получава възнаграждение.

С §7 от ПЗР към ЗПП, обн. ДВ. бр.79 от 8 октомври 2019г. е извършена промяна в разпоредбата на чл.7, ал.3 от Закона за държавния служител, като е предвидено, че държавен служител може да участва като представител на държавата или общината в органите на управление или контрол на юридическите лица, създадени със закон, в съвети, комитети, одитни комитети, комисии, работни или експертни групи, органи на управление или контрол на фондове, сметки и други, които не са юридически лица, за което не получава възнаграждение. Държавен служител може да участва като представител на държавата или общината в органите на управление или контрол на търговските дружества с държавно или общинско участие в капитала, на държавните предприятия, създадени със специални закони на основание [чл. 62, ал. 3 от Търговския закон](#), както и в органите на управление или контрол на дъщерните им дружества, за което получава възнаграждение.

Критериите и методиката, по които следва да бъде определяно възнаграждението на членове на управителни органи на публични предприятия са регламентирани в ППЗПП-чл.56 от същия, обн. ДВ. бр. 40 от 5 май 2020г., в сила от същата дата, издаден на основание § 3, ал.2 от ПЗР на ЗПП.

Доводите на въззивника за недължимост на възнаграждение на ищцата в качеството ѝ на член на Съвета на директорите на ответното дружество, поддържани в първоинстанционното и във въззивното производство, не се споделят от настоящия съдебен състав. Безспорно в случая е налице законодателна празнота, която обхваща периода от

приемане на ЗПП и измененията в чл. 7, ал.3 от ЗДСл., даващи право на държавни служители, участващи като представител на държавата или общината в органите на управление или контрол на търговските дружества с държавно или общинско участие в капитала, на държавните предприятия, създадени със специални закони на основание [чл. 62, ал. 3 от Търговския закон](#), както и в органите на управление или контрол на дъщерните им дружества, да получават възнаграждение, до приемането на ППЗПП, в който се съдържа регламентацията относно механизма на формиране на възнагражденията на членове на СД-държавни служители. Тази празнота обаче, не лишава правоимащото лице да получи възнаграждение, тъй като правото му на такова е възникнало по силата на закона- чл. 21, ал.3 от ЗПП и чл.7, ал.3 от ЗДСл, считано от влизане в сила на закона през м. октомври 2019г. На субективното правото на ищцата да получи възнаграждение за процесния период, което законодателят не е поставил под условие, вкл. и такова, свързано с приемане на правила за изчисляването му, съответства задължението на ответника да заплати възнаграждение.

По отношение на начина на определянето на дължимото се на ищцата възнаграждение за процесния период, въззивният съд изцяло споделя правните изводи на ЯРС. Правилно и законосъобразно решаващият съд е приел, че по отношение на размера на дължимото се на ищцата възнаграждение за процесния период, релевантно е решението на Общото събрание на акционерите, взето на 11.04.2018г., съгласно което възнаграждението на членовете на съвета на директорите, на които няма да бъде възложено управлението, е определено в размер на две средни месечни работни заплати в лечебното заведение, но не повече от петкратния размер на минималната месечна работна заплата, установена за страната за съответния месец, в съответствие с чл.16 от Наредба от 26.06.2000г. за условията и реда за провеждане на конкурси и възлагане на управлението на лечебни заведения по ЗЛЗ, издадена от Министъра на здравеопазването. От приемането на това решение от ОС на акционерите на ответното акционерно дружество до 08.12.2021г., когато ОС на акционерите в МБАЛ „Св. Пантелеймон- Ямбол“ АД гр. Ямбол е взело решение възнагражденията на членовете на съвета на директорите, на които няма да бъде възложено управлението, да бъде формирано по реда на чл.56 от ППЗПП, в който период от време е включен и исковия период, през който е отпаднала забраната за ищцата да получава възнаграждение, същото се определя съобразно решението на ОС на акционерите от 11.04.2018г.- в размер на две средни месечни работни заплати в лечебното заведение, но не повече от петкратния размер на минималната месечна работна заплата, установена за страната за съответния месец, в съответствие с чл.16 от Наредба от 26.06.2000г. за условията и реда за провеждане на конкурси и възлагане на управлението на лечебни заведения по ЗЛЗ, издадена от Министъра на здравеопазването. На ищцата, като член на съвета на директорите в ответното дружество, се е дължало възнаграждение в размер, определен съгласно решението на ОС на акционерите от 11.04.2018г., считано от отпадане на забраната за това, до м. април 2020г., съгласно заявления с исковата молба петитум, каквото възнаграждение не е било начислено и не е било заплатено на ищцата Д. К..

Неоснователни са доводите на въззивника, поддържани във въззивната жалба, че решението на ОС на акционерите от 11.04.2018г. не касае членовете на СД, които са и държавни служители и няма за предмет определяне на техните възнаграждения, тъй като към онзи момент те не са имали такива права. Решението на ОС на акционерите от 11.04.2018г., видно от приложения протокол, касае възнагражденията на всички членове на СД, на които няма да бъде възложено управлението, като ОС не е направило разграничение относно това дали същите са държавни служители или не. Правото на членовете на СД, които са и държавни служители, да получават възнаграждение е изключено към онзи момент както от закона, така и от формулираното решение на ОС, предвиждащо невъзможност за получаване на такова възнаграждение в случаите, в които получаването му противоречи на императивните разпоредби на нормативен акт. По тези съображения предложеното от въззивника тълкуване на решението на ОС на акционерите не се възприема от въззивния съд.

Правилно при определяне на размера на възнаграждението на ищцата съдът е възприел предложението от вещото лице по изготвената съдебно-счетоводна експертиза трети вариант, при който е отчетено времето през исковия период, в което ищцата е ползвала отпуск поради временна неработоспособност и възнаграждението е изчислено в нетен размер, съгласно петитума на исковата молба. Посочения от вещото лице размер на възнаграждението от 12 595.85 лева, дължимо се на ищцата за процесния период във Вариант 3 от заключението, не е оспорен от страните по делото, както и по отношение на този размер във въззивната жалба не се съдържат оплаквания.

При уважаване на иска за главница, правилно е уважено и акцесорното искане на ищеца за присъждане на законна лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане.

По горните съображения ЯОС счита, че решението на първата инстанция, като правилно и законосъобразно, следва на основание чл.271, ал.1 ГПК да се потвърди в оспорената част, включително в частта на присъдените на ищеца разноски.

Въззивният съд напълно споделя мотивите към решението на първоинстанционния съд и на основание чл.272 ГПК препраща към тях.

При този изход на делото въззивникът следва да бъде осъден да заплати на насрещната въззиваема страна направените пред въззивната инстанция разноски в размер на 1533.00 лева, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

Водим от изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 598/17.11.2022г на Ямболски районен съд, постановено по гр.д.№ 3865/2021г. по описа на същия съд, в частта, с която МБАЛ „Св. Пантелеймон- Ямбол“ АД със седалище и адрес на управление гр. Ямбол, ул. „Панайот

Хитов“ №30, представлявано от д-р П.Г.Д. в качеството му на управител, ЕИК 128501598, е осъдена да заплати на Д. З. К., ЕГН *****, на основание чл. 221, ал.5 от ТЗ сумата от 12 595.85 лева, представляваща дължимо нетно възнаграждение в качеството ѝ на член на Съвета на директорите за периода м.октомври 2019г.- м. април 2020г. вкл., ведно със законната лихва от датата на исковата молба- 14.12.2021г. до окончателното изплащане, както и в частта относно присъдените на ищцата разноси по делото в размер на 1593.00 лева.

В останалата му част Решение №598/17.11.2022г на Ямболски районен съд, постановено по гр.д.№ 3865/2021г. по описа на същия съд, като необжалвано, е влязло в сила.

ОСЪЖДА МБАЛ „Св. Пантелеймон- Ямбол“ АД гр. Ямбол, ЕИК 128501598, да заплати на Д. З. К., ЕГН *****, направените разноси пред въззивната инстанция в размер на 1533.00 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1, пр.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____